

РЕШЕНИЕ

№ 18978

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5958** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. Б.- гражданин на Канада срещу Заповед № 517з-2389/14.05.2024 година на НАЧАЛНИК ГРУПА“ МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- С., с която е наложена ПАМ „Връщане“ до страна на произход- Канада спрямо чужденеца Д. С. Б.- гражданин на Канада.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че оспорващият не е напуснал РБ в законоустановения му срок, тъй като на дата 29.03.2024 година и посетил лечебно заведение и му е постановена диагноза- Хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, предписана е медикаментозна терапия и следва да се яви на контролен преглед след един месец, като на дата 13.05.2024 година същият се е явил на контролен преглед и отново му е поставена диагнозата „ Хипертонично сърце“, като е предписано да избягва физическо натоварване и всякаква друга дейност, която може да окаже влияние на кръвното му налягане, като поради влошеното си здравословно състояние е посетил ОД на МВР- София на дата 14.05.2024 година с молба да му бъде удължен безвизовият режим , като служителите на Група „Миграция“ са проявили грубост , на са приели документите и му е заявено, че ще му бъде издаден отказ. Посочва се още, че при връчване на всички актове и съобщения в хода на административното производство не е осигурен преводач, като не е изяснено какъв език владее- френски или английски, което е съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта. Наред с това, заповедта е издадена от некомпетентен орган и

административният орган е допуснал нарушение на чл.35 от АПК, като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. Посочва се още, че всички документи са му връчени извън работното време на Дирекцията. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият- Д. С. Б. редовно и своевременно призван не се явява Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат В. редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- НАЧАЛНИК ГРУПА „МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОД НА МВР- София - Старши ИНСПЕКТОР, редовно и своевременно призван, не изпраща представител. От същия е постъпила писмена молба ,с която желае да се даде хода на делото в отсъствие на процесуален представител и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-4014/10.04.2017 година на Министър на вътрешните работи инспектор В. Д. Л.- полицейски инспектор в Група „Миграция“ при ОД на МВР- София е преназначен на длъжност- Началник група“ Миграция“ при ОД на МВР- София със специфично наименование- Старши инспектор считано от датата на встъпване в длъжност-24.04.2017 година/видно от приложения на лист 34 от делото Акт за встъпване в длъжност/.

Със Заповед № 517з-7925/20.10.2023 година ВПД Директор ОД на МВР- София оправомощил Заместник- директор ОД на МВР- София и Началник група „Миграция“ при ОД на МВР – София да налагат принудителни административни мерки по чл.39а,ал.1 от ЗЧРБ и да издават заповеди по чл.41,42а, чл.43,чл.44,ал.5 и б,ал.8,ал.9,ал.10 и ал.13 от ЗЧРБ, да издават и да отказват издаването на разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване по ЗЧРБ.

На 14.05.2024 година до Началник Група „Миграция“ при ОД на МВР- София е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 14.05.2024 година около 17.00 часа в [населено място], [улица] сградата на ОД на МВР- София е подадено заявление за краткосрочно пребиваване от чужд гражданин Б. Д. С., [дата на раждане] , гражданство Канада, притежаващ паспорт № AR350911, издаден на 21.10.2022 година, валиден до 21.10.2032 година, като е установено, че същият не е напуснал страната до изтичане на разрешенния срок за пребиваване, с което е нарушил чл.34 от ЗЧРБ и при направени справки в Информационната система на МВР е установено, че на дата 18.12.2023 година същият е влязъл в РБ с право на престой 90 дни, който е бил до 07.04.23024 година , като на същия е съставен АУАН по чл.34 от ЗЧРБ и предложено спрямо чужденеца да бъде издадена заповед за връщане в страната на произход , страна на транзитно преминаване и трета страна по чл.41,т.2 от ЗЧРБ.

На 14.05.2024 година Началник група „Миграция“ на основание чл.26,ал.1 от АПК уведомирал оспорващият , че спрямо него е започнало производство по налагане на ПАМ- „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ , тъй като не е напуснал страната до изтичането на разрешенния му срок на пребиваване в РБ, който е бил до 07.04.2024 година и му е предоставена възможност да изрази становище по констатираните факти съгласно чл.34,ал.3 от АПК и да се

запознае с материалите по преписката. Съобщението е връчено лично на оспорващия и подписано от него на дата 14 май 2024 година.

На същата дата оспорващият на английски език депозирал Обяснение, че има готовност да напусне страната в срок от две седмици.

На 14.05.2024 година срещу оспорващия е съставен АУАН за извършено от него нарушение на чл.34 от ЗАНН/ приложен на лист 15 от делото/.

На същата дата е издадено Наказателно постановление, с което на оспорващия е наложена глоба в размер на 1000 лева на основание чл.48,л.1, т.3 от ЗЧРБ за извършено нарушение на чл.34 от ЗЧРБ.

На 14.05.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 517з-2389/14.05.2024 година, с която на основание чл.41,т.2, във връзка с чл.44,ал.1 от ЗЧРБ наложил ПАМ по чл.39а,ал.1,т.2 от ЗЧРБ“ Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна спрямо оспорващия, [дата на раждане] , гражданство Канада и съгласно чл.44,ал.2, предложение трето от ЗЧРБ предвид декларираното от лицето, мярката се изпълнява в Канада и е определен 14 дневен срок , в който чужденецът да изпълни доброволно задължението си .

Заповедта е връчена на оспорващия на 14.05.2024 година с отбелязване, че е запознат с текста и на език който владее.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства и представени от оспорващия в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед 517з-2389/14.05.2024 годна на Началник Група „Миграция“ при ОД на МВР- София представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник Група“ „Миграция“ при ОД на МВР- София, на когото изрично със Заповед №517з-7925/20.10.2023 година ВПД Директор ОД на МВР- София е предоставил правото на Заместник- директор ОД на МВР и на Началник – група „ Миграция“ при ОД на МВР София да издават Заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ. По силата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност",директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция"и "Борба с организираната престъпност",директорите на Столичната и областните дирекции,директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

В конкретния случай, Заповедта е издадена от Началник група“ Миграция“ при ОД на МВР- София, който е надлежно оправомощен от ВПД Директор ОД на

МВР- София да издава заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗЧРБ. Наред с това, от доказателствата по делото също е установено, че лицето, издало Заповедта В. Д. Л. към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността- Началник група“ Миграция „ при ОД на МВР София – Старши инспектор. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия- адвокат В., че заповедта е издадена от некомпетентен орган, непритежаващ правомощия да издава заповеди за налагане на ПАМ. Нещо повече дори- Заповедта е издадена при условията на делегирани правомощия. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.39а ал.1,т.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.41,т.2 от ЗЧРБ. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо и въз основа на какво административният орган е достигнал до извод, че следва да се приложи ПАМ от този вид. В самата Заповед е налице изрично препращане към Докладна записка с УРИ-517р-11379/14.05.2024 година на полицейски инспектор в група „ Миграция“ при ОД на МВР- София, която е приложена по делото и е послужила като основание за издаване на заповедта за налагане на ПАМ. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта за налагане на ПАМ при определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). . Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата

води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично при мотивирането на акта е препратил към Докладната записка от 14.05.2024 година, при което не е налице немотивираност на акта, а въпросът дали тези мотиви съответстват на събраните доказателства и правните норми е друг въпрос, но не може да доведе до извод, че актът е немотивиран. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество има мотиви в издадената заповедта.

При издаване на оспорената заповед са спазени административно-производствените правила и материално-правните разпоредби на ЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в

Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. От своя страна, чл. 39а от ЗЧРБ сочи, че принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са: отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България. В чл.39б от ЗЧРБ е доуточнено, че в заповедта за налагане на принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 1 и 2](#) се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане. В чл.41 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се издава заповед за връщане- връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по [чл. 39б](#), се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен паспорт или със заместващ го документ за пътуване, по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по [Закона за убежището и бежанците](#) е прекратено с влязло в сила решение, връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по [Закона за убежището и бежанците](#) е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено; освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано, се установи, че чужденецът е влязъл през границата на страната по законоустановения ред, но се опитва да я напусне не през определените за това места или с неистински, с преправен паспорт или заместващ го документ за пътуване. (2) (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) При налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните

работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#)”).

От доказателствата по видно, че административното производство е започнало по инициатива на административен орган- въз основа на Докладна записка до Началник Група“ Миграция“, в което са обективирани предпоставките за издаване на заповед за налагане на този вид ПАМ-„Връщане“. При издаване на акта, административният орган е събрал доказателства, за това, че оспорващият не е напуснал страната до изтичане на разрешението му престой от 90 дни/ влязъл в РБ на 18.12.2023 година и срок за напускане на страната до 07.04.2024 година.

. В хода на производството и най- вече при съставяне на АУАН, НП и при връчване на Съобщението за започнало административно производство, както и при връчване на заповедта оспорващият не е посочил, че не владее български език и не разбира защо се извършват действията, а изрично на английски език е отбелязал, че е запознат с текста на заповедта на език, който владее. Сведението от него е дадено на английски език във връзка със започналото срещу него административно производство, при което възниква въпросът как ако не му разяснено какво се извършва оспорващият е дал писмено сведение на английски език. Очевидно е, че е разбрал защо е образувано административното производство. Никъде в административната преписка не се съдържа изявление или отбелязване на оспорващия, че същият не е разбрал защо е образувано административното производство, нито пък има доказателства, че той е поискал назначаването на преводач, но такъв му е отказан. Очевидно е, че оспорващият е бил наясно с процедурата, която се предприема и с извършените действия. Вярно е, че върху Съобщението за започнало административно производство, което е получил оспорващият липсва отбелязване, че съдържанието му е преведено на разбираем за него език, но също така е вярно, че липсва отбелязване, че оспорващият не разбира съдържанието на Съобщението и ако не е разбрал какво му се връчва, как е депозирал сведението си/ обяснението/. Нещо повече дори, според разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от АПК преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език. Нито в Съобщението, нито при връчване на АУАН и НП чужденецът е посочил на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее български език или че желае да му се назначи преводач и с оглед на това не може да се приеме, че не владее български език или че не е разбрал същността на извършеното от него. В този смисъл е Решение **5885 от 21.05.2020 година** по адм. дело №4993/2018 година по описа на ВАС.

В тази насока неоснователни са доводите на оспорващия, че при издаване на отказа са допуснати нарушения на административно- производствените правила и най- вече на нормата на чл.14,ал.2 от АПК сочеща, че лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език. В тези случаи се назначава преводач.

От доказателствата по делото е установено, че е извършен устен превод на всички събрани в хода на административното производство доказателства от страна на служителите на Група „ Миграция“.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че в хода на административното производство не е изяснено какъв език владее оспорващият – френски или английски, защото ако оспорващият е владее френски език, той е следвало да посочи това и да депозира своето обяснение на френски език. Напротив- навсякъде в административното производство оспорващият се е подписвал и изразявал своето становище на английски език, а не на френски език.

Неоснователно е твърдението на оспорващия, че при издаване на заповедта са

допуснати нарушения на административно- производствените правила в посока издаване на заповедта преди органът да се произнесъл по заявлението за продължаване срока на пребиваване и преди да е издаден Отказът за продължаване срока на пребиваване, защото на първо място, произнасянето по Заявлението за продължаване срока на пребиваване не обвързва органа при констатиране, че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешението му престой да чака едва, когато чужденецът подаде заявление за продължаване срока на пребиваване да се произнесе дали е налице хипотезата на чл.41,ал.1,т.2 от ЗЧРБ. На второ място, двете производства са независими едно от друго и не е налице нарушение на административно- производствените правила при издаване на заповедта.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия и на самия оспорващ, че последният не е напуснал страната, тъй като здравословното му състояние не позволявало това. На първо място, представените два Амбулаторни листове- единият от 29.03.2024 година, а другият от 13.05.2024 година по никакъв начин не водят до извод, че оспорващият е бил в обективна невъзможност да напусне страната, защото неговото здравословно състояние не е такова, че да не може да пътува. Напротив- препоръчано е да избягва тежка физическа работа и натоварване, а напускането на страната не предполага нито тежка физическа работа, нито натоварване. Наред с това, твърдението, че предписанието на лекаря е оспорващият да се яви на контролен преглед след един месец от 29.03.2024 година- на 29.04.2024 година е причина същият да не напусне страната, също не може да бъде основание за ненапускане на страната след изтичане на разрешението престой, защото посочената диагноза и установеното при прегледа, както и предписаната и предприета терапия с медикаменти, не водят до извод, че оспорващият е бил в състояние, което не му позволява да напусне страната до изтичане на разрешението му престой. Наред с това, тези доказателства са представени едва в хода на съдебното производство и не са били представени в хода на административното, но дори и да бяха представени, то това само по себе си не води до извод, че е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, още повече, че установеното заболяване не сочи на невъзможност да напусне страната до разрешението му престой и невъзможност да бъде лекуван и в страната си на произход- Канада.

Обстоятелството, че оспорващият е спазвал разрешението му престой в РБ/ за което представено заверено копие на паспорта му в последното съдебно заседание, също не може да доведе до извод, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила, защото в конкретната хипотеза е налице именно ненапускане на страната до изтичане на разрешението престой. 07.04.2024 година.

В хипотезата на чл.41 от ЗЧРБ органът действа при условията на обвързана компетентност, но това само по себе си не води до извод, че административният орган не следва да вземе предвид нормата на чл.44,ал.2 от ЗЧРБ, сочеща, че при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето/ като в случая липсват доказателства оспорващият да е от категория уязвими лица, да има семейни, културни връзка на територията на РБ. Следва да бъде отбелязано, че при упражняване на правомощията си, изпълнителните органи се опират всякога на закона и всяко тяхно действие следва

да се основава на предвиденото в закона. В едни случаи правната норма сочи пряко какво следва да бъде поведението на административния орган в конкретната законова хипотеза, в други случаи правната норма само очертава насоките на изпълнителната дейност като по този начин създава правна рамка, в която на административния орган е дадена възможност на свободен избор и преценка спрямо конкретния случай, но винаги в очертаните от закона рамки и следователно в едни случаи правната норма може да оказва конкретно какво следва да бъде поведението на административните органи. Тогава се говори за обвързана компетентност. В случаите, когато правната норма дава възможност на административния орган да избере как и кога да действа, се касае за оперативна самостоятелност. Въпросът за оперативната самостоятелност и обвързаната компетентност е свързан със законосъобразността на волеизявлението. За да бъде законосъобразно волеизявлението на административния орган, той следва да разтълкува правилно правната норма, която указва какво да бъде неговото поведение и да се съобрази с това дали в конкретния случай той е изправен пред оперативна самостоятелност или на обвързана компетентност. При издаване на един акт от компетентен на съответната администрация орган административният орган разполага с обвързана компетентност, при която възможното решение е само едно, докато при оперативна самостоятелност, административният орган има възможност за избор между най-малко 2 юридически равностойни варианта. За разлика от нея, при обвързана компетентност административният орган не разполага с никакъв избор и правната норма му предписва определен начин на действие и органът е длъжен да провери дали са налице визираните в хипотезата на правната норма конкретни предпоставки за нейното прилагане и ако тези предпоставки са изпълнени, административният орган не може да откаже издаването на съответния акт, а щом в правната норма са посочени изчерпателно всички предпоставки, при наличие на които конкретният административен акт следва да се издаде, административният орган не може да предвиди други условия и предпоставки, които самостоятелно да обосновават издаването на конкретния акт. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в правната норма условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт и при тяхното наличие органът е задължен да издаде акта/аргумент от **ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №4/22.04.2004 година на ВАС/**.

В чл.34 от ЗЧРБ е посочено, че всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване, а оспорващият е подал заявление за продължаване срока на пребиваване след повече от един месец, след като му е изтекъл срокът на пребиваване и това обстоятелство е констатирано от административния орган, като не е налице нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, защото съгласно чл.44, ал.3 от ЗЧРБ- Заповедите за налагане на принудителни административни мерки се изпълняват от службите за административен контрол на чужденците, съответно от органите за граничен контрол, след влизането им в сила, освен ако органът, издал заповедта, е допуснал предварително изпълнение, като в конкретния случай в заповедта не е допуснато предварително изпълнение, което сочи, че тя ще бъде изпълнена едва след като влезе в сила заповедта за връщане в страната на произход на оспорващия.

Твърденията на оспорващия, че служителите на Група „Миграция“ са се държали грубо с него и са му приели документите след работно време, са ирелевантни към спора, предмет на делото и не могат да бъдат предмет на разглеждане в настоящото производство, а доказателства в този смисъл по делото не се съдържат.

След като е налице незаконен престой в РБ, обосновано административният орган

е издал Заповедта за връщане в страната на произход на оспорващия- Канада, което прави оспорената Заповед законосъобразна, отговаряща на изискванията за редовно действие на административните актове и предполагавя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

Претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна, а ответникът по оспорването не е заявил такава.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Д. С. Б.- гражданин на Канада срещу Заповед № 517з-2389/14.05.2024 година на **НАЧАЛНИК ГРУПА“ МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- С.**, с която е наложена ПАМ „ Връщане“ до страна на произход- Канада спрямо чужденеца Д. С. Б.- гражданин на Канада.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: